

Arrest

**nr. 173 549 van 24 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN die *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name dat hij vreest gedood te worden door K.. Daarnaast vreest hij vervolging vanwege de Taliban en de IS omdat hij Hazara en sjiïet is. Tenslotte meldt verzoeker dat hij in België religieus gehuwd is met een erkende vluchteling en geeft hij aan dat haar vroegere problemen ook hem problemen zullen opleveren.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 153 998 van 6 oktober 2015 omdat de door hem aangevoerde problemen ongeloofwaardig zijn en omdat er voor burgers in de Behsuddistricten van de provincie Wardak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een kopie van de Belgische verblijfstittel van zijn echtgenote, een meldingsfiche van zijn voornemen een huwelijk af te sluiten, drie foto's, een toestemmingsformulier van Rode Kruis Tracing en een brief van zijn advocaat.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Het feit tot een bepaalde religieuze groep te behoren, wijst er niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Zo verzoeker voorhoudt dat hij behoort tot een minderheidsgroep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins in concreto aantoonde dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt vermits hij zich beperkt tot de verwijzing naar twee incidenten waarbij Hazara's betrokken waren; verzoeker zelf was hierbij niet betrokken.

Verzoekers argumentatie dat hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag een videoband wilde voorleggen over zijn huwelijksfeest in België, maar de medewerker van de DVZ zei dat hij deze videoband tijdens zijn tweede interview mag voorleggen, mist elke ernst en feitelijke grondslag. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad te kennen gaf dat hij nog een filmpje van hun huwelijk had, maar dat hij die thuis vergeten was (verklaring meervoudige aanvraag, punt 17). Zo kan aangenomen worden dat de medewerker van de DVZ zei dat hij deze later kon bijbrengen, dient te worden vastgesteld dat, daargelaten verzoeker niet meer uitgenodigd werd voor een bijkomend gehoor, hij zich de moeite niet getroost heeft dit filmpje alsnog toe te sturen aan het Commissariaat-generaal. Bovendien laat verzoeker ook na tijdens onderhavige beroepsprocedure de videoband in kwestie bij te brengen.

Wat er ook van zij, verzoeker gaat met zijn betoog volledig voorbij aan de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat zelfs indien er aangenomen zou worden dat hij daadwerkelijk een religieus huwelijk aanging met S., verzoeker dan nog nalaat aan te tonen dat de beschermingsnood die de moeder van S. voor zichzelf en haar dochters aantoonde eveneens op verzoeker van toepassing is. De commissaris-generaal stelt terecht het volgende: "U moet zelfs bekennen dat u geen weet heeft van de vervolgingsvrees van S.(...) die u nu tot de uwe maakt: gevraagd of u de problemen van uw vrouw kent, geeft u aan dat u hiervan niet op de hoogte bent. Ook uw advocaat beperkt zich tot een korte algemene uitspraak. Dat u zelfs niet weet wie u te vrezen zou hebben of om welke reden, is veelzeggend voor de ernst van deze vrees. Uw stelling dat u in Afghanistan vervolgd zou worden door de vijanden van S.(...) is bovendien niet meer dan een blote bewering die u geenszins concreet maakt en waaruit geen gegronde vrees op vervolging of reëel risico op ernstige schade afgeleid kan worden."

4.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing correct gesteld dat er voor burgers in de Behsud-districten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de objectieve informatie waarop de commissaris-generaal zich gestoeld heeft en die aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

In de mate verzoeker aanvoert dat hij zijn regio van herkomst niet op een veilige manier kan bereiken, verwijst de Raad naar zijn met gezag van gewijsde beklede arrest nr. 153 998 van 6 oktober 2015 waarin reeds het volgende geoordeeld werd: "In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder nog terecht als volgt: "Waar verzoeker aangeeft dat hij langs gevaarlijke districten van de provincie Wardak moet passeren om zo naar zijn district te kunnen gaan, is verwerende partij van mening dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij door onveilig gebied zou moeten reizen en dat hij noodzaak zou zijn om langs gevaarlijke districten van de provincie Wardak te moeten reizen om zijn thuisbasis het district Behsud 1 van de provincie Wardak te bereiken. Verweerder meent dat verzoeker vanuit Kabul wel degelijk over een veilige reisweg naar zijn regio van herkomst beschikt, in casu via de veilige districten Paghman (provincie Kabul) en Shurkhi Parsa (provincie Parwan) (zie kaarten in bijlage). Verweerder stelt bovendien vast dat de Behsud districten (provincie Wardak) ook bereikbaar zijn via de luchthaven van Mazar-i Sharif, provincie Balkh en de provincies Samangan en Bamyan (zie kaarten in bijlage). Uit informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er vanuit de luchthaven van Kabul dagelijks binnenlandse vluchten vertrekken, onder meer met bestemming Mazar-i Sharif. Volledigheidshalve benadrukt verweerder dat uit het EASO Country of Origin Information Report (zie bijlage 2) niet blijkt dat zich in de districten Paghman (provincie Kabul) en Shurkhi Parsa (provincie

Parwan), noch in de provincies Balkh, Samangan en Bamyan een conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet voordoet en dat deze onveilig zouden zijn. Verweerder meent dan ook dat verzoeker vanuit Kabul of Mazar-i Sharif wel degelijk over een veilige reisweg naar zijn regio van herkomst, het district Behsud 1 van de provincie Wardak beschikt.”

Verzoeker brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald zou zijn.”

Ook in het kader van zijn huidige asielaanvraag brengt verzoeker geen afdoende elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald zou zijn.

Zo doet verzoekers betoog aangaande de onveiligheid van de luchthaven van Bayman, daargelaten de staat van de landingsbaan en de barre weersomstandigheden in de winter geen enkel verband houden met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet, i.e. wanneer het risico op ernstige schade bestaat uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, geen afbreuk aan de vaststellingen dat verzoeker vanuit Kabul of Mazar-i Sharif over een veilige reisweg naar zijn regio van herkomst, het district Behsud 1 van de provincie Wardak beschikt.

De eigen opzoekingen van verzoekers advocaat op googlemaps om te komen tot de vaststelling dat er geen weg is die van Paghman rechtstreeks naar het district van verzoeker gaat, is niet bij machte om aan te tonen dat de kaarten, afkomstig van het United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (UNOCHA), waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft en de eruit gedane gevolgtrekkingen, foutief zijn. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat de Behsud districten ook bereikbaar zijn via de luchthaven van Mazar-i Sharif, provincie Balkh en de provincies Samangan en Bamyan. Uit informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er vanuit de luchthaven van Kabul dagelijks binnenlandse vluchten vertrekken, onder meer met bestemming Mazar-i Sharif.

Waar verzoeker stelt dat als men via Surkhi Parsa naar zijn regio van herkomst reist, men het district Ghorband van de provincie Parwan, alwaar er ook willekeurig geweld zou zijn, dient te passeren, merkt de Raad op dat verzoeker helemaal geen informatie bijbrengt die aantoont dat er in het district Shurkhi Parsa (provincie Parwan) een conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet voordoet en dat deze onveilig zou zijn. De link waarnaar verzoeker verwijst betreft immers een kaart afkomstig van OCHA waaruit louter blijkt dat provincies Parwan, Panjshir en Kapisa in juli en augustus 2010 getroffen werden door overstromingen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 juni 2016, voert verzoekende partij aan dat zij de dreigbrief pas had ontvangen nadat het verzoekschrift was ingediend, zodat zij thans een antwoord geeft waarom de dreigbrief niet eerder kon worden ingediend. Verzoekende partij stelt nog dat zij problemen kent met K. die gelieerd is met de Taliban. Verzoekende partij wijst er tevens op dat zij behoort tot de Hazara/sjiitische gemeenschap in Afghanistan en dat zij derhalve vrees dient te koesteren van de Taliban en Daesh. Verzoekende partij besluit dat zij tevens problemen dreigt te krijgen omdat zij in België getrouwd is met een Afghaanse erkende vluchteling.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat zij de dreigbrief pas had ontvangen nadat het verzoekschrift was ingediend, zodat zij thans een antwoord geeft waarom de dreigbrief niet eerder kon worden ingediend, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen dreigbrief neerlegt/heeft neergelegd in het kader van onderhavige asielaanvraag, en dat zij niet in het minst toelicht om welke brief het dan wel zou gaan zodat haar betoog elke grondslag en alle ernst mist.

In zoverre verzoekende partij herhaalt dat zij behoort tot de Hazara/sjiitische gemeenschap in Afghanistan en om die reden een vrees koestert, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt vastgesteld: *“Het feit tot een bepaalde religieuze groep te behoren, wijst er niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Zo verzoeker voorhoudt dat hij behoort tot een minderheidsgroep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins in concreto aantoont dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt vermits hij zich beperkt tot de verwijzing naar twee incidenten waarbij Hazara's betrokken waren; verzoeker zelf was hierbij niet betrokken.”* Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling en ze werpt er geen ander licht op.

Verzoekende partij laat voorts zeer algemeen gelden dat zij eveneens problemen dreigt te krijgen omdat zij in België getrouwd is met een Afghaanse erkende vluchteling, doch zij brengt geen concrete en valabele elementen bij die ook maar enigszins vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de grond in de beschikking waar in dit verband wordt vastgesteld dat *“(…) verzoeker gaat met zijn betoog volledig voorbij aan de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat zelfs indien er aangenomen zou worden dat hij daadwerkelijk een religieus huwelijk aanging met S., verzoeker dan nog nalaat aan te tonen dat de beschermingsnood die de moeder van S. voor zichzelf en haar dochters aantoonde eveneens op verzoeker van toepassing is. De commissaris-generaal stelt terecht het volgende: “U moet zelfs bekennen dat u geen weet heeft van de vervolgingsvrees van S.(…) die u nu tot de uwe maakt: gevraagd of u de problemen van uw vrouw kent, geeft u aan dat u hiervan niet op de hoogte bent. Ook uw advocaat beperkt zich tot een korte algemene uitspraak. Dat u zelfs niet weet wie u te vrezen zou hebben of om welke reden, is veelzeggend voor de ernst van deze vrees. Uw stelling dat u in Afghanistan vervolgd zou worden door de vijanden van S.(…) is bovendien niet meer dan een blote bewering die u geenszins concreet maakt en waaruit geen gegronde vrees op vervolging of reëel risico op ernstige schade afgeleid kan worden.”*

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 14 juni 2016 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de

zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS